

цитѣ, седна на едно мѣсто осамотенъ и почна да размишлява върху постѣпките си.

— Иванъ! слѣпецътъ минава, елате да го подразнемъ малко, обади се Слави.

— Не бива, отговориха съ единъ гласъ Митко и Добри.

Всички изкочиха на улицата да видятъ слѣпеца. Ала този пѣтъ никой не се закачи съ него, а всѣки се надпрѣваряше да му услужи съ нѣщо. Добри го улови за рѣка и го поведе къмъ дома му.

Скоро стигнаха въ тѣсното дворче на дѣда Ивана и седнаха на трѣвата да се поразговорятъ. Слѣпецътъ имъ благодари и посвири съ цигулката за добрата имъ услуга. Отъ този день той вече си минаваше спокойно край селската чешма, защото нѣмаше кой да го дразни.